

Η Εκκλησία είναι ο Παράδεισος επί της γης.

Γράφει ο π. Γεώργιος Σχοινάς.

Το ότι πρέπει να βάζουμε τη ζωή μας μέσα στην Εκκλησία, το έχουμε διδαχθεί ήδη από την Παλαιά Διαθήκη. Τι είναι η Υπαπαντή; Ο εκκλησιασμός του νεογέννητου Ιησού. Τι κάνουμε σήμερα όταν τα παιδιά μας σαραντίζουν; Τα πάμε στην Εκκλησία και λέμε στον Χριστό: «Δικό Σου είναι το παιδί και εμείς Σου το προσφέρουμε, Σου το ανταποδίδουμε». Πηγαίνει και η μάνα και εκκλησιάζεται γιατί καθάριστηκε από την επώδυνη διαδικασία της λοχείας και επιστρέφει στην Εκκλησία για να ζητήσει τη Χάρη του Θεού, να ευχαριστήσει για το παιδί και να ζητήσει ενίσχυση και δύναμη στη διαπαιδαγώγηση του παιδιού της και την πορεία της.

Και βλέπουμε τον Χριστό, που ήταν αναμάρτητος, και την Παναγία, που ανωδίνως έτεκε τον Χριστό, όπως ανηδόνως Τον συνέλαβε, να ακούνε τον νόμο και να κάνουν ό,τι έκαναν όλες οι μανάδες και όλα τα παιδάκια. Πηγαίνει η Παναγία στο ναό κρατώντας στα χέρια της τον Παντοκράτορα, τον Κύριο της ζωής και του θανάτου, τον Κύριο του σύμπαντος, την Αρχή και το

Τέλος του παντός και προσφέρει θυσία – η οποία προσφερόταν για εξιλασμό για τα αμαρτήματα των ανθρώπων.

Ο Χριστός εκκλησιάζεται για να δείξει ότι κι εμείς πρέπει να πηγαίνουμε όλη τη ζωή μας μες στην Εκκλησία, όλη μας την ύπαρξη, τις χαρές και τις λύπες μας. Τις ευεργεσίες που αισθανόμαστε να τις αποδίδουμε στην Εκκλησία αλλά και όσα μας λείπουν από την Εκκλησία πάλι να ζητάμε να τα βρούμε. Να έχουμε μία δυναμική σχέση μαζί Της, μία σχέση ζωής. Να ζούμε τα πάντα εν τη Εκκλησία και μέσω της Εκκλησίας. Να αγαπάμε εν τη Εκκλησία, να ερωτευόμαστε εν τη Εκκλησία, να κάνουμε παιδιά μες στην Εκκλησία, να βαφτιζόμαστε, να κηδεύομαστε, να κοινωνούμε, να εξομολογούμαστε, να σηκώνουμε τις αρρώστιες μας μες στην Εκκλησία.

Γιατί ξέρουμε ότι η Εκκλησία είναι ο Παράδεισος επί της γης, είναι η αρχή της Βασιλείας των Ουρανών, είναι τα Έσχατα. Όποιος ζει μέσα στην Εκκλησία προγεύεται τον Παράδεισο, γι' αυτό και η Εκκλησία μας έχει διαρκώς πανηγύρι. Πανηγύρι σημαίνει συναθροίζω, αγείρω τους πάντες. Καλούμαστε να είμαστε όλοι εδώ μέσα και να ζούμε με τον Χριστό και τους αδελφούς μας τα πάντα, όλη μας τη ζωή. Κι όταν ζούμε έτσι, είναι πανηγύρι η ζωή μας.

Είμαστε χαρούμενοι κι έτσι τα δεχόμαστε όλα, ακόμη και τις λύπες. Και κανείς δεν μπορεί να πάρει από την καρδιά μας αυτήν την αίσθηση ότι ο Θεός είναι ανάμεσά μας και μας αγαπά. Ξέρουμε ότι πορευόμαστε σ' Αυτόν και πορευόμαστε με Αυτόν. Αυτό είναι κάτι το οποίο είναι μες στην παράδοσή μας και το οσμιζόμαστε από μικρά παιδιά.

Έχουμε έναν πολύτιμο θησαυρό που προσπαθούν να αφαιρέσουν κάνοντας τη ζωή μας από εκκλησιαστική εκκοσμικευμένη, κάνοντάς τη, δηλαδή, μία ζωή στην οποία δεν έχει τόπο η Εκκλησία κι ο Χριστός. Ζούμε χωρίς Χριστό και κάποια στιγμή βάζουμε και λίγο Χριστό. Αυτό δεν είναι ορθόδοξο. Για μας ο Χριστός δεν μπορεί να είναι ποτέ λίγος, δεν μπορεί να

είναι πασπάλισμα της ζωής μας. Είναι η βάση, είναι αυτό που συνέχει τα πάντα, είναι η αρχή και το τέλος της ζωής μας – και το ίδιο και η Εκκλησία.

π. Γεώργιος Σχοινάς.

Από το βιβλίο: π. Γεώργιος Σχοινάς, Η Καρδιά μου ενώπιόν Σου. Αθήνα 2022, σελ. 26.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>